

РЕШЕНИЕ

№ 23422

гр. София, 08.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав, в
публично заседание на 11.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **11829** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Делото е изпратено по подсъдност с Определение № 4415/19.11.2024 г. на Административен съд Пазарджик, III състав по адм. дело № 1257/2024 г. Образовано е по жалба на А. Е. Я., [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, чрез адв. Й., САК, съдебен адрес: [населено място], [улица], офис 4 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0340-000213/03.11.2024 г., издадена от Д. А. С. – мл. автоконтрольор към ОД на МВР – П., РУ – Септември, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка- временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се излагат доводи, за незаконосъобразност и неоснователност на заповедта. Моли съда да отмени заповедта.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – мл.автоконтрольор към ОД МРВ П., РУ Септември, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 71 -ви състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ЗППАМ е наложена на А.

Е. Я. за това, че на 03.11.2024г. в 00.02ч. в [община] на път ТРЕТИ КЛАС № 8402, в отсечката от [населено място] в посока за [населено място], след разклон за [населено място] и [населено място], Я. е управлявал товарен автомобил „М.“ модел „В. 111 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] , негова собственост след употреба на наркотични вещества и техните аналози установено по надлежен ред с техническо средство Drager Drug test 5000, ARHJ-0009, като в 00.26ч. уредът е отчел употреба на Бензодиазепини. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 0159724.

Съставен бил АУАН серия GA № 1347844/03.11.2024 г. Актът е съставен от мл.автоконтрольор към ОД МРВ П., РУ Септември като нарушението е квалифицирано като такова по чл. 5, ал. 3, т. 1, пр.2 от ЗДвП.

На същата дата А. Е. Я. се явил във ФСМ-Септември и е извършил назначените му изследвания. При тази фактическа обстановка на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е наложена обжалваната принудителна административна мярка със Заповед № 24-0340-000213/03.11.2024 г., издадена от Д. А. С. – мл. автоконтрольор към ОД на МВР – П., РУ – Септември, с която на А. Я. временно е отнето свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца и е отнето СУМПС №[ЕИК].

По делото е представена административната преписка, както и заверен препис от изготвената съдебна химикотоксикохимична експертиза рег. № И-2825/18.03.2025г.(л. 36-гръб), видно от която при извършените изследвания на предоставените проби на А. Е. Я. не се установява наличие на наркотични/упойващи вещества.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № Заповед № 312з - 1237 от 14.04.2022 г. на директора на ОД МВР-П., с която са определени служителите на Областна дирекция на МВР- П., които могат да налагат ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. Поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма. В акта са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа. Издаването на ПАМ е въз основа на издаден АУАН серия GA, № 13477844 от 03.11.2024г. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975г., ОСГК на Върховния Съд, мотивите могат да препращат и към друг документ, приложен по административната преписка, какъвто е и настоящия случай.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта, правно основание.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността

му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Наличието на наркотични вещества у жалбоподателя по време на управление на МПС, органът е установил чрез тест на наркотици/ Drager Drug test 5000, ARHJ-0009 в 00: 26 ч.

По силата на чл. 174, ал. 4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието. Съгласно Чл. 3а, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване № 0159724 от 03.11.2024 г., като жалбоподателят е извършил назначеното му медицинско изследване, тъй като не е приел показанията на техническото средство.

От заключението на извършената съдебна химикотоксикохимична експертиза рег. № И-2825/18.03.2025г. на ВМА е видно, че от извършените изследвания на предоставените проби на А. Е. Я. не се установява наличие на наркотични/упойващи вещества.

В този смисъл, процесната Заповед се явява незаконосъобразна, като постановена при липса на предпоставките на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Безспорно установената липса на забранени вещества в организма на жалбоподателя, налага еднозначно извода, че същият не е управлявал МПС в условията на законово недопустимо състояние. Не са налице и предпоставки за реализиране на превантивен, преустановителен или възстановителен ефект, по отношение на нейният адресат. В този смисъл, обжалваната ЗППАМ следва да бъде отменена.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят поисканите и действително извършени разноски пред настоящата инстанция в размер на 10 лева- заплатена държавна такса.

Предвид на изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Е. Я., [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, чрез адв. Й., САК, съдебен адрес: [населено място], [улица], офис 4, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0340-000213/03.11.2024 г., издадена от Д. А. С. – мл. автоконтрольор към ОД на МВР – П., РУ – Септември, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка- временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА ОДМВР – П. да заплати на А. Е. Я., [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, чрез адв. Й., САК, съдебен адрес: [населено място], [улица], офис 4, разноски по делото

в размер на 10 (десет) лева.

Решението, на основание чл. 172, ал. 5 изр. 2 от ЗДвП, не подлежи на обжалване.

Съдия: